

des være væsentligt for enhver dansk regering at kunne arbejde fleksibelt og effektivt for at sikre en så tung portefølje som muligt til den danske kandidat.

Dette er særlig afgørende i den periode, hvor en ny kommissionsformand er valgt, og hvor de øvrige medlemslandes medlemmer skal indstilles og have tildelt et ansvarsområde. Regeringen har derfor brug for at kunne identificere den rette faglige profil på det helt rigtige tidspunkt i forhandlingerne med kommissionsformanden. Det er givetvis også grunden til, at det i alle andre 26 medlemslande på nær et, det er Litauen, er regeringen alene, der indstiller landets kandidater til Kommissionen.

Lad mig desuden slå fast, at den samlede liste over indstillede kandidater til Kommissionen fra medlemslandene forelægges Folketingets Europaudvalg til orientering. Det skete senest i september 2004 i forbindelse med proceduren for godkendelse af Barrosokommissionen.

Dansk Folkeparti bemærker i forslaget, at det ville bidrage til en afpolitisering af Kommissionen, hvis Folketinget indstillede den danske kandidat i stedet for regeringen. Det er selvfølgelig et ædelt formål, men jeg er uenig i det. At Folketinget skulle beslutte, hvem der skal være den danske kandidat til Kommissionen, vil tværtimod gøre sagen mere og ikke mindre politisk, for man forestiller sig vel ikke, at en folketingsindstilling er apolitisk. Så er det i hvert fald det eneste apolitiske folketing i denne verden.

Desuden vil jeg nævne, at der ikke nødvendigvis er tidsmæssigt sammenfald mellem den periode, som den danske kommissær sidder i, og den regering, som har indstillet vedkommande. Der kan jo være kortere eller længere tidsrum, hvor den danske kommissær ikke deler politisk ståsted med den danske regering, fordi der har været valg i mellemtiden og er kommet en anden regering. Som påpeget af forslagsstillerne ville der ikke blive ændret ved dette, hvis Folketinget indstillede den danske kandidat. Det politiske flertal, der har udpeget en given dansk kommissær, vil selvsagt kunne ændre sig i den periode, kommissæren sidder. Derfor er der næppe grund til at tro, hvad forslagsstillerne ellers argumenterer for, at en kommissær udpeget af Folketinget skulle have en større tilskyndelse end en kommissær indstillet af regeringen til at spille formidler mellem Folketinget og Kommissionen.

Dansk Folkeparti anfører i sine bemærkninger til forslaget, at det ville styrke den danske

kommissærs legitimitet, såfremt Folketinget stod for indstillingen. Men vi finder altså, at den bedste måde at sikre legitimiteten på er, at den danske kandidat har den bedste faglige profil og kan sikres det bedst mulige ansvarsområde, og det er selvfølgelig også i Danmarks interesse. Men der vil jeg godt understrege, at en kommissær skal være fuldkommen uafhængig af Danmark, uanset hvordan vedkommende indstilles. Det er som bekendt slået fast i traktaten, hvilket jeg noterer at forslagsstillerne også indrømmer i bemærkningerne til beslutningsforlaget.

Lad mig således opsummere: Traktaten fastslår, at kommissærerne skal handle uafhængigt af deres medlemslande – altså det medlemsland, der har indstillet dem – og det vil derfor til enhver tid være i Danmarks interesse, at personen, der indstilles som den danske kommissær, er den fagligt bedst egnede kandidat. Vedkommende skal jo ikke modtage instrukser og kan ikke styres fra et dansk Folketing eller et dansk ministerium, og derfor er der brug for, at vi har den bedst egnede kandidat, som har den største mulighed for at præge Kommissionens arbejde i konstruktiv og positiv retning. Det vil være den til enhver tid siddende danske regering, der har de bedste forudsætninger for at sikre dette, og naturligvis vil enhver regering uanset partifarve sørge for at sikre dette.

Kl. 10:31

Formanden:

Ja tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 10:31

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg finder det en smule bemærkelsesværdigt, at udenrigsministeren vælger at anfægte fagligheden bag en kommissær, som måtte være udpeget af Folketinget. Det er jo altså sådan, uanset om udenrigsministeren synes om det eller ej, at der faktisk er en række ret væsentlige personer, der udpeges af andre end udenrigsministerens regering. Man kan jo i flæng nævne ombudsmanden, som udpeges af Folketinget, man kan også pege på dommerne ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, som udpeges af parlamentarikere, så derfor er det ikke et ukendt fænomen.

Jeg synes aldrig, jeg har hørt – selv om jeg lytter godt efter, når udenrigsministeren taler – udenrigsministeren anfægte fagligheden af den danske ombudsmand eller fagligheden af den danske dommer i Strasbourg. Og nu kender vi jo alle sammen udenrigsministeren som en mand,